Annus XX - Vol. XX 10 Septembris 1928 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

Acta Pii PP. XI: Litterae Encyclicae, p. 277 - Epistolae, p. 289.

Acta Benedicti XV, P. M.: Constitutio Apostolica, p. 297.

Acta SS. Congregationum: *S. C. Consistorialis:* I. Patavina. Dispensationis, p. 301. II. Provisio Ecclesiarum, p. 302 - *S. C. de Propaganda Fide:* I. Nominationes, p. 303. II. Designationes, p. 303. III. Approbationes, p. 304. - *S. C. Rituum:* Nullius Ssmae Trinitatis Caven. Decretum confirmationis cultus Beatis Abbatibus Simeoni, Falconi, Marino, Benincasae, Petro II, Balsamo, Leonardo et Leoni II praestiti, p. 304.

Diarium Romanae Curiae: Udienza solenne - S. Congregazione dei Riti: Congregazione antipreparatoria - Tribunale della S. Romana Rota: Avviso - **Maggiordomato:** Nomine - Necrologio, pp. 307-308.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

M · DCCCC · XXVIII

Directio: Palazzo della Cancelleria — Roma.

Administratio: Libreria Vaticana — Roma.

Pretium annuae subnotationis
Pro Italia, Lib. 20 — Extra Italiam, *L. it.* 35 —
Pretium unius fasciculi, Lib. 3 —

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* » (Ex *Commentarii Officialis* ratione die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. XX, n. 9 - 10 Septembris 1928)

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

PAG.

Rerum Orientalium. - Ad RR. PP. DD. Patriarchas, Primates, Archiepiscopos, Episcopos, aliosque locorum Ordinarios pacem et communionem cum Apostolica Sede habentes: de studiis rerum Orientalium provehendis. - *8 Septembris 1928* 277

EPISTOLAE

I. *Memoriam proxime.* - Ad R. P. Ioannem M. Chabert, Societatis Lugdunensis Missionibus Africae provehendis generalem Moderatorem: de laudibus missionalium virorum Melchioris Marion De Brésillac et Augustini Planque, Sodalitatis conditorum. - *8 Martii 1928* 289

II. *Cum tam multi.* - Ad Emum P. D. Alexium, tit. S. Callisti S. R. E. Presb. Card. Ascalesi, Archiepiscopum Neapolitanum: de conventu catechistico in Campana regione. - *10 Aprilis 1928* 290

III. *Equidem nihil.* - Ad Emum P. D. Dionysium tit. Ss. Nerei et Achillei S. R. E. Presb. Cardinalem Dougherty Archiepiscopum Philadelphiensem, XXV episcopatus annum expleturum. - *12 Maii 1928* 291

IV. *Singulares quidem.* - Ad Emum P. D. Andream tit. S. Laurentii in Damaso Presb. Card. Frühwirth S. R. E. Cancellarium, ob natalem sexagesimum sacerdotii eius. *24 Iunii 1928* 292

V. *Cum in Seminario.* - Ad RR. PP. DD. Ernestum M. Piovella, Archiep. Calaritanum, Cletum Cassani, Archiep. Turritanum, Georgium Del Rio, Archiep. Arborensem, ceterosque Episcopos Sardiniae: ad litteras respondet e communi conventu datas. - *4 Augusti 1928* 294

VI. *Cum ex epistula.* - Ad Emum P. D. Iosephum Ernestum tit. S. M. in Aracaeli S. R. E. Presb. Card. Van Roey, Archiepiscopum Mechliniensium, de conventu Consociationis iuvenilis pro Actione catholica, Antuerpiae. - *15 Augusti 1928* 295

ACTA BENEDICTI XV, P. M.

CONSTITUTIO APOSTOLICA

PAG.

Suprema, quam gerimus. - Dismembrationis et erectionis novae dioeceseos Altensis et vicariatus apostolici de Verapaz et Petén. - *27 Iulii 1921* 297

ACTA SS. CONGREGATIONUM

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I. *Patavina et Clodiensis.* - Decretum dismembrationis et aggregationis. - *23 Martii 1928* 301

II. Provisio Ecclesiarum 302

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I. Nominationes 303

II. Designationes 303

III. Approbationes 304

S. CONGREGATIO RITUUM

Ssmae Trinitatis, Cavae, O. S. B. Nullius dioec. - Confirmationis cultus ab immemorabili tempore praestiti Servis Dei Simeoni, Falconi, Marino, Benincasae, Petro II, Balsamo, Leonardo et Leoni II Abbatibus Cavensibus, Beatis nuncupatis. - *16 Maii 1928* 304

DIARIUM ROMANAE CURIAE

I. Udienza solenne 307

II. S. Congregazione dei Riti: *Congregazione Antipreparatoria* 307

III. Tribunale della S. R. Rota: *Avviso* . . . 307

IV. Maggiordomato di Sua Santità: *Nomine* . 307

V. Necrologio 308

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
REGISTRO AD USO DEI RR. SACERDOTI			
per tener conto delle Sante Messe celebrate e da celebrarsi.			
In lingua latina, legato in tela forte (nuova ristampa)	9 —	10,50	12 —

Venit Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

Annus XX - Vol. XX 10 Septembris 1928 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. XI

LITTERAE ENCYCLICAE

AD RR. PP. DD. PATRIARCHAS, PRIMATES, ARCHIEPISCOPOS, EPISCOPOS, ALIOSQUE LOCORUM ORDINARIOS PACEM ET COMMUNIONEM CUM APOSTOLICA SEDE HABENTES: DE STUDIIS RERUM ORIENTALIUM PROVEHENDIS.

PIUS PP. XI

VENERABILES FRATRES

SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

Rerum Orientalium studiis et subtiliori cognitioni inter Christifideles, potissimum vero inter sacerdotes, provehendis quantam decessores Nostri, superioribus saeculis, operam dederint, neminem latet qui Catholicae Ecclesiae annales vel propere evolverit. Siquidem ii noverant et complura antehac mala et miserrimum illud discidium quod tam multas easque florentissimas olim Ecclesias ab radice unitatis abstraxerat, cum ex mutua imprimis populorum ignoratione et despicientia, tum ex praeiudicatis opinionibus, quas diuturna animorum alienatio consecuta esset, necessario exstitisse; nec posse, nisi ea impedimenta amoverentur, tot malis medicinam adhiberi. Iamvero, ut nonnulla historiae, ex iis ipsis aetatibus quibus antiquae vincula unitatis relaxari coepta sunt, documenta summatim attingamus, quae Romanorum Pontificum in hac parte curas sollicitudinesque testantur, omnibus compertum est qua benevolentia, immo etiam veneratione, utrumque Slavorum Apostolum, Cyril-

lum et Methodium Hadrianus II sit complexus, quibusque singularis honoris significationibus honestarit; quove idem studio, missis quoque legatis, octavo oecumenico Concilio, quarto Constantinopoli coacto, adiumento fuerit, cum haud multo ante tanta dominici gregis pars lacrimabili discidio a Romano Pontifice, Pastore supremo divinitus constituto, avulsa esset. Qui quidem sacri conventus, Ecclesiae rebus inter Orientales procurandis, temporum decursu alii post alios celebrati sunt; ut cum Barii ad S. Nicolai Myrensis sepulcrum, S. Anselmus, Doctor ille Augustanus idemque Cantuariensis Archiepiscopus, doctrina vitaeque sanctitate eximia mentes omnium animosque commovit; ut Lugduni, quo duo illa Ecclesiae lumina, Angelicus Thomas et Bonaventura Seraphicus, a Gregorio X convocati una fuere, quamquam alter in ipso itinere, alter inter graves Concilii labores morte praerepti; ut Ferrariae Florentiaeque, ubi, primas facile ferentibus illis Orientis christiani ornamentis, Romanaeque Ecclesiae mox Cardinalibus, Bessarione Nicaeno et Isidoro Kioviensi, catholici dogmatis veritas, ratione et via confirmata et Christi caritate veluti perfusa, iisdem orientalibus christianis cum Pastore Supremo reconciliandis iter pandere visa est.

Pauca haec, Venerabiles Fratres, quae adhuc commemoravimus, paternam profecto huius Apostolicae Sedis erga nationes orientales providentiam studiumque manifestant; illustriora ea quidem, sed suapte natura rariora. Alia tamen permulta, neque unquam intermissa, a Romana Ecclesia – continenti quadam atque, ut ita dicamus, cotidiana beneficiorum effusione – in totius Orientis plagas profecta sunt commoda, missis praesertim religiosis viris qui vitam ipsam insumerent ut orientalium nationum utilitati consulerent. Huius enim Apostolicae Sedis auctoritate veluti suffulti, magnanimi illi viri ex Francisci Assisiensis potissimum atque ex Dominici religiosis familiis, prodiere, qui, domibus excitatis novisque sui Ordinis provinciis institutis, cum theologica tum ceteris doctrinis, quae ad civilem religiosumque cultum pertinent, non sine ingentibus laboribus, non modo Palaestinam et Armeniam sed regiones quoque alias excoluerunt, ubi Orientales, Tartarorum Turcarumve dominationi obnoxii, per vim a Romana

unitate seiuncti, optimis quibusque ac religiosis praesertim disciplinis destituerentur.

Quae quidem insignia promerita atque Apostolicae Sedis mentem optime perpendisse et perspexisse visi sunt iam inde a saeculo XIII Parisiensis Athenaei Doctores, qui, ut memoriae proditum est, Sedis eiusdem votis optatisque obsecundantes, collegium quoddam orientale Athenaeo suo coniunctum condidere: quod quidem quibus progressionibus studiorum orientalium floreret, quos ederet fructus, decessor Noster Ioannes XXII Hugonem Parisiensem Episcopum, aliquanto post, sollicite percontabatur. [1]

Huc alia accedunt haud minus praeclara, earundem aetatum testata monumentis litterarum. Humbertus de Romanis vir sapientissimus, Ordinis Praedicatorum Magister generalis, in libro quem conscripsit « de iis quae tractanda videbantur in Concilio generali Lugduni celebrando » haec singillatim conciliandis animis Orientalium veluti necessaria commendabat: [2] scientiam seu peritiam linguae graecae, « quia per genera linguarum diversitas gentium in unitate fidei congregatur »; tum graecorum copiam librorum ac nostrorum item librorum in Orientalium sermones conversorum opportunam supellectilem; idemque fratres obtestabatur suos, Mediolani in capitulo generali congregatos, ut orientalium idiomatum notitiam studiumque magni facerent sancteque excolerent, ut sacris ad illas gentes expeditionibus promptos se paratosque, si Dei voluntas ferret, praestarent. Haud aliter e Franciscalium familia Rogerius Bacon, doctissimus ille et Clementi IV, decessori Nostro, carissimus vir, non solum de linguis Chaldaeorum, Arabum, Graecorum erudite conscripsit [3] sed aliis etiam earundem notitiam explanavit. Hos autem aemulatus Raymundus ille Lullus, singularis item eruditionis ac pietatis vir, multa multoque vehementius, – quod erat viri ingenium – a decessoribus Nostris Caelestino V ac Bonifatio VIII rogando impetravit, pro ratione temporum nonnulla audacius excogitata, de negotiis studiisque Orientalium tractandis, de uno aliquo ex

[1] Denifle-Chatelain, *Chartul. Univ. Paris.*, t. II, n. 857.

[2] Mansi, t. XXIV, col. 128.

[3] *Opus maius*, pars tertia.

ipsis Purpuratis Patribus studiis iisdem praeficiendo, de sacris denique expeditionibus iisque assiduis instituendis, cum apud Tartaros, Saracenos aliosque infideles, tum apud « schismaticos » ad unitatem Ecclesiae revocandos.

At vero sollemnius illud et praecipue memorandum, quod, eodem hortatore ac duce, ut referunt, in Concilio Viennensi generali latum et a Clemente V, decessore Nostro, promulgatum est decretum, quo veluti adumbratum Institutum Nostrum Orientale deprehendimus: « Hoc sacro approbante Concilio, scholas in subscriptarum linguarum generibus, ubicumque Romanam curiam residere contigerit, necnon in *Parisiensi*, *Oxoniensi*, *Bononiensi* et *Salamantino* studiis, providimus erigendas, statuentes ut in quolibet locorum ipsorum teneantur viri catholici sufficientem habentes *hebraicae*, *graecae*, *arabicae* et *chaldaicae* linguarum notitiam, duo videlicet uniuscuiusque linguae periti, qui scholas regant inibi, et libros de linguis ipsis in latinum fideliter transferentes, alios linguas ipsas sollicite doceant, earumque peritiam studiosa in illos instructione transfundant; ut instructi et edocti sufficienter in linguis huiusmodi fructum speratum possint Deo auctore producere, fidem propagaturi salubriter in ipsos populos infideles.... ». [1]

Quoniam vero, apud orientales illas nationes, rebus omnibus tunc temporis perturbatis ac plerisque scientiarum adiumentis dissipatis, vix aut ne vix quidem studiosorum hominum mentes, ceteroquin perspicacissimae, altioribus doctrinis institui poterant atque exornari, idcirco nostis, Venerabiles Fratres, eam quoque fuisse decessorum Nostrorum curam, ut, cum alia in praecipuis, quae per id temporis essent, sedibus seu Universitatibus studiorum propria Orientalium magisteria paterent, tum vero potissimum in hac almae Urbis luce opportuniora quaedam veluti seminaria excitarentur, unde illarum gentium alumni, omni doctrinae ornatu diligentissime instructi, ad bonum certamen certandum in aciem paratissimi descenderent. Quamobrem monasteria primum ac Collegia pro Graecis Ruthenisque Romae constituta, et domus Maronitis Armenisque attributae: quo

[1] Denifle-Chatelain, *Chartul. Univ. Paris*, t. II, n. 695.

autem animarum emolumento doctrinaeque progressu, sive liturgica sive ceterarum disciplinarum documenta luculentissime testantur quae Sacra Congregatio a Fide Propaganda variis Orientalium linguis evulganda curavit, sive codices pretiosissimi orientales quos Vaticana Bibliotheca diligenter collectos religiosissime servavit.

Nec res hic ullo pacto constitit: cum enim proximi decessores Nostri, ut supra docuimus, probe intelligerent, ad caritatem mutuamque aestimationem fovendam plurimum conferre uberiorem rerum orientalium inter Occidentales cognitionem, ad tantum bonum comparandum omni contentione incubuerunt. Testis est Gregorius XVI, qui, ad Summi Pontificatus fastigium evectus eo ipso anno quo pontificia legatione apud Alexandrum I, Russorum imperatorem, perfuncturus erat, res russicas diligentissime exploraverat; testis Pius IX, qui, et ante et post coactum Concilium Vaticanum, orientalium rituum avitarumque doctrinarum studia evulganda impensius commendaverat; testis Leo XIII, qui, cum Coptos et Slavos, tum Orientales universos tanto amore ac pastorali sollicitudine prosecutus est, ut, praeter novam Augustinianorum familiam a Beata Virgine in caelum Assumpta nuncupatam, alios quoque Religiosorum coetus ad orientalium rerum notitiam hauriendam augendamve incitaverit, Orientalibus ipsis nova Collegia cum in eorum regionibus tum in hac ipsa Urbe erexerit, Berytensem Societatis Iesu studiorum Universitatem, hodiedum florentissimam Nobisque carissimam, amplissimis laudibus decoraverit; testis Pius X qui, Pontificio Instituto Biblico in Urbe excitato, novum erga res et linguas orientales ardorem, nec sine laetissima fructuum segete, in multorum animis incendit.

Quam quidem in gentes orientales paternam providentiam, sacra veluti haereditate a Pio X acceptam, proximus decessor Noster Benedictus XV studiosissime aemulatus, ut, pro viribus, rebus Orientalium praesidium atque incrementum afferret, non solum Sacram Congregationem a ritibus rebusque omnibus Orientalium constituendam curavit, verum etiam « proprium altiorum studiorum domicilium de rebus orientalibus in hac Urbe, christiani

nominis capite », condere statuit, « idque et omni apparatu quem huius aetatis eruditio postulat ornatum, et doctoribus in unoquoque genere peritissimis Orientisque perstudiosis insigne », [1] immo facultate etiam « doctorales laureas, in ecclesiasticis dumtaxat disciplinis quae ad Orientales Christianas gentes attinent », conferendi donatum, [2] quod non solis Orientalibus pateret vel iis ipsis qui a catholica unitate seiuncti essent, sed latinis maxime sacerdotibus qui aut sacrae eruditioni operam dare aut apud Orientales sacrum ministerium obire voluissent. Summa igitur laus doctissimis illis viris est tribuenda, qui quatuor ferme annos sedulo in eo elaborarunt ut novensiles Instituti alumnos orientalibus disciplinis imbuerent.

Illud tamen eiusdem peropportuni Instituti incrementis non leve incommodum obstabat, quod etsi Vaticanis aedibus erat propius, longius tamen ab ea Urbis parte distabat, quae maxime incolitur. Quamobrem, quod Benedictus XV faciendum cogitarat, Nos quidem inde ab inito Pontificatu ad effectum deducere volentes, Institutum Orientale in Biblici Instituti aedes, quippe studiis atque propositis maxime cognati, transferendum decrevimus, distinctum tamen, eaque mente, ut, simul ac res ferret, sede sua peculiari donaremus. Porro praecaventes ne unquam virorum copia in posterum deesset qui orientalibus disciplinis tradendis pares essent, idque facilius rati Nos esse assecuturos si unam Religiosorum familiam tantae rei gerendae praeficeremus, Nostris Ipsi litteris, [3] die XIV Septembris anno MCMXXII datis, Praeposito Generali Societatis Iesu praecepimus ut, pro amore suo debitaque Sanctae Sedi Christique Vicario obedientia, difficultatibus quibuslibet superatis, omnem Instituti administrationem susciperet hisce legibus: ut, eiusdem Instituti magisterio supremo Nobis ipsis Nostrisque successoribus avocato, Praepositi

[1] Benedictus PP. XV, Motu proprio *Orientis catholici*, XV Octobris MDCCCCXVII [*Acta Ap. Sedis*, IX (1917), n. 11, pp. 531-533].

[2] Benedictus PP. XV, Litterae Apostolicae *Quod Nobis*, XXV Septembris MDCCCCXX [*Acta Ap. Sedis*, XII (1920), n. 11, pp. 440-441].

[3] *Decessor Noster* [*Acta Ap. Sedis*, XIV (1922), n. 15, pp. 545-546].

Generalis Societatis Iesu esset, viros ad Instituti munera, difficillima sane, idoneos comparare, sive Praesidis sive doctorum; utque perpetuo, cum per se ipse tum per Praesidem, Nobismet Nostrisque successoribus approbandos proponeret quos ad varias Instituti disciplinas tradendas deligere censuisset, eaque demum omnia referret quae ad eiusdem Instituti vitam tutandam atque incrementa fovenda conducere viderentur.

Iamvero, sexto mox anno elapso, cum haec decernere, nec sine quodam divino instinctu, placuit, licet Nobis gratias Deo maximas agere quod Nostris laboribus messis iam laetissima arriserit. Alumnorum enim auditorumque, quamquam – ut fert natura ipsa Instituti – numerus ingens nec fuerit nec sit futurus, non adeo tamen exiguus exstitit, ut non summopere delectemur, quod iam valida hominum manus in dies succrescens ex umbratili hac palaestra mox in apertum campum sit proditura, doctrinae pietatisque praesidiis instructa quibus Orientalium commodis non parum profutura videatur.

Atque hoc loco, Ordinarios, sive Episcopos sive familiarum religiosarum Moderatores vehementer dilaudantes, qui, optatis Nostris ultro obsecuti, ex amplissima gentium regionumque diversitate, ex Oriente atque Occidente, sacerdotes aliquot suos orientalibus disciplinis imbuendos in Urbem miserunt; atque hortantes praeterea reliquorum coetuum Antistites, qui per orbem latius propagantur, ut, tantum exemplum secuti, alumnos, quos ad huiusmodi studia noverint aptiores atque propensiores, ad hoc Nostrum Institutum Orientale mittere erudiendos ne negligant, liceat, Venerabiles Fratres, in mentem vobis revocare quae fusius Litteris Encyclicis « Mortalium animos » nuper disseruimus. Quis enim iam possit ignorare quam frequentes misceantur sermones de certa quadam unitate, a mente Christi, Ecclesiae Conditoris, prorsus aliena, christianos inter omnes procuranda? vel cui non sunt auditae disceptationes quae in plurimis Europae praesertim et Americae partibus passim exagitantur, eaeque gravissimi momenti, cum de Orientalium coetibus vel cum Romana Ecclesia consentientibus vel ab eadem etiamnum dissidentibus inquiritur? At vero, si nostrorum Seminariorum alumni,

quod certe laetandum, qua sunt de Novatorum erroribus toto studiorum curriculo doctrina imbuti, facile quidem illorum argumentationes captiosas et discernunt et dissolvunt; verum iidem, plerumque, non ea doctrina sunt instructi qua certam, in quaestionibus de Orientalium rebus moribusque, ac de legitimis eorumdem ritibus, in catholica unitate tam sancte retinendis, sententiam ferre possint, cum gravissima id genus argumenta peculiare quoddam idemque accuratissimum studium expostulent.

Quare, cum nihil omnino negligendum sit quod ad optatissimam tam conspicuae dominici gregis partis unitatem cum vera Christi Ecclesia restaurandam conferre videatur, vel ad maiorem caritatem erga illos fovendam, qui, ritibus diversi, Romanae Ecclesiae Christique Vicario mentibus animisque intime adhaerent, vehementer vos, Venerabiles Fratres, obsecramus ut singuli unum aliquem saltem e sacerdotibus vestris deligendum curetis, qui, orientalibus disciplinis probe eruditus, easdem Seminarii alumnis opportune tradere sit paratus. Equidem non ignoramus Universitatum Catholicarum esse peculiarem quandam de rebus orientalibus facultatem, quam vocant, instituere; cui quidem officio, Nobis ipsis auctoribus atque adiutoribus, Parisiis, Lovanii, Insulis, satisfieri iam coeptum esse ex animo gratulamur: quemadmodum in nonnullis aliis theologicorum studiorum sedibus, gaudemus, ipsorum etiam rerum publicarum moderatorum sumptibus, nec sine sacrorum Antistitum consensu hortatuque, recens instituta fuisse orientalium huiusmodi magisteria disciplinarum. Verum, haud ita difficile sit in singulis theologicis Seminariis unum aliquem haberi doctorem, qui una cum disciplina vel historica vel liturgica vel iuris canonici, nonnulla de rebus orientalibus saltem elementa tradere valeat. Atque ita alumnorum mentibus animisque ad Orientalium doctrinas ritusque conversis, non tenue emolumentum capiatur necesse est; neque id solum in Orientalium commodum, at ipsorum alumnorum, quos par est et uberiorem exinde catholicae theologiae latinaeque disciplinae cognitionem haurire et vehementiorem erga veram Christi Sponsam amorem animis concipere, cuius

miram pulchritudinem, et in ipsa rituum varietate unitatem, splendidiore quodam modo effulgentem conspexerint.

Cum autem omnia eiusmodi commoda, quae in rem christianam ab ea, quam descripsimus, iuniorum institutione proficiscerentur, animo reputavissemus, Nostri muneris esse duximus nullis unquam parcere laboribus ut Orientalis Instituti a Nobis confirmati vitam, non modo tutissimam, sed etiam, quoad fieri posset, novis in dies incrementis florentissimam praestaremus. Quare cum primum Nobis licuit, propriam illi sedem ad S. Mariae Maioris in Exquiliis attributam voluimus, eam inprimis pecuniae vim in Antoniana domo redimenda novoque muneri aptanda collocantes, quae ex liberalitate munifici Antistitis, vita haud ita pridem functi, et pii cuiusdam viri e Foederatis Americae Civitatibus Nobis obvenerat: quibus propterea amplissimam caelestium praemiorum remunerationem cupimus ac precamur. Neque illud silentio praetereundum, quod ex Hispania Nobis suppeditatum est unde ampliorem atque honestiorem in nova ipsius Instituti sede bibliothecam adornaremus. Qua liberalitate in exemplum dilaudata, cum ex usu experientiaque tot annorum, quos in Bibliothecis Ambrosiana et Vaticana regendis traduximus, optime percipiamus quanti momenti sit novam hanc bibliothecam instrumentis exornare quibus cum doctores tum alumni commode orientalium rerum notitias quasi ex quibusdam, abditis iis quidem ignotisque interdum, verum ditissimis venis haurire et in publicam utilitatem possint derivare, Nos, nullis perterriti difficultatibus, quas nec paucas nec leves futuras praesentimus, toti erimus in iis omnibus, quae Orientis regiones, mores, linguas, ritus attingant, comparandis; gratissimi si qui, pro sua erga Christi Vicarium pietate, tantae rei conficiendae, sive stipe conferenda, sive libris, codicibus, tabulis, aliisque id genus Orientis christiani monumentis vestigiisque suppeditandis, opem auxiliumque Nobis pro viribus contulerint.

Atque exinde confidimus futurum, ut nationes orientales, cum tot maiorum suorum pietatis, doctrinae, artium, luculentissima monumenta suis ipsae oculis conspexerint, re ipsa edoceantur quanto in honore vera, perennis, legitima « orthodoxia » a Romana

Ecclesia habeatur, quantaque religione conservetur, defendatur, propagetur. Quibus omnibus tamquam validissimis argumentis, ut sperare aequum est, perculsi, maxime si mutuo studiorum commercio caritatis christianae momentum accesserit, quidni Orientalium plerique, avitas repetendo glorias praeiudicatasque opiniones deponendo, ad optatissimam gestiant redire unitatem, quae non manca quadam, sed – ut genuinos Christi cultores decet in uno ovili sub uno Pastore consociandos – integra atque aperta fidei professione fulciatur?

Quae laetissima dies ut tandem orbi christiano affulgeat, desideriis effusisque a Deo precibus postulamus. Interea iuverit fortasse, Venerabiles Fratres, vel breviter indicare qua ratione in praesenti Institutum Nostrum Orientale industriam laboremque suum, Nobiscum conspirando, tanto exsequendo operi adhibeat. Duo enim sunt genera studiorum quibus doctorum navitas absolvitur; alterum quod inter domesticos cancellos veluti continetur, alterum quod in publicum prodit, editis Orientis christiani documentis, aut inexploratis adhuc aut temporum iniuria oblitteratis.

Iamvero, in ipsa iuniorum institutione praeter dogmaticam dissidentium theologiam, Patrum orientalium explanationem, rerumque item omnium quae sive ad orientalia studia ratione et via aggredienda sive ad historiam, liturgiam, archaeologiam ceterasque sacras disciplinas, variasque earum nationum linguas, pertinent, illud prae ceteris libentissime commemoramus, byzantinis institutionibus islamicas etiam – quod in romanis Athenaeis ad haec usque tempora fuerat forte inauditum – Nos tandem adiicere potuisse. Quae enim fuit divinae Providentiae bonitas singularis, huiusce disciplinae sane perutilis tradendae virum praefecimus, qui natione Turca ortus, post diuturna studia, divino Numine adspirante, catholicam religionem professus ac sacerdotali dignitate auctus, aptissimus visus est qui alumnos, quotquot apud suos populares sacro ministerio erunt perfuncturi, rationem doceat, qua sive cum rudioribus hominibus sive cum viris exquisitiore doctrina expolitis, unius individuique Dei legisque evangelicae causa feliciter sit agenda.

Nec minoris momenti sunt ad catholicum nomen propagandum legitimamque unitatem inter christifideles procurandam quae Instituti Orientalis opera atque industria in publicum evulgantur. Quae enim volumina, « Orientalia Christiana » inscripta – pleraque quidem ab ipsis Instituti doctoribus, nonnulla ab aliis quoque rerum orientalium peritissimis viris, eiusdem consilio Instituti elucubrata – iam paucis hisce annis sunt edita, ea vel explanant quae huius illiusve gentis veteres hodiernasve conditiones, nostratibus plerumque ignotas, attingunt; vel religiosam Orientis historiam, ex abditis hucusque documentis expressam, nova luce collustrant. Eadem praeterea cum orientalium monachorum et ipsorum Patriarcharum cum hac Apostolica Sede necessitudines enarrent Romanorumque Pontificum sollicitudinem in eorum iuribus bonisque tutandis; tum theologicas dissidentium sententias de Sacramentis deque ipsa Ecclesia cum catholica veritate conferunt et componunt; tum etiam orientales codices illustrant et declarant. Denique, ne enumerando longius progrediamur, nihil est quod ad sacras disciplinas spectet, aut aliquam cum Orientalium cultu cognationem prae se ferat – qualia, exempli causa, sunt graeca vestigia in Italia inferiore asservata – quod diligentissimis eorum virorum studiis alienum videatur.

Quae cum ita sint, cuius animus tantam laborum molem, in Orientalium commodum potissimum susceptorum, contemplatus, firmissima spe non erigatur, fore ut benignissimus hominum Redemptor Christus Iesus, tot hominum lugendum casum miseratus, longe a recto tramite dudum aberrantium, Nostrisque inceptis obsecundans, oves tandem suas in unum ovile ab uno Pastore moderandas reducat? Praesertim cum apud illos populos tanta divinae Revelationis pars religiosissime asservata sit; et sincerum Christi Domini obsequium et in eius Matrem intemeratam amor pietasque singularis, et ipsorum Sacramentorum usus vigeat. Quare, cum ad opus humanae Reparationis perficiendum Deus, pro sua benignitate, hominibus, sacerdotibus praesertim, administris uti statuerit, quid restat, Venerabiles Fratres, nisi ut vos iterato, quam possumus vehementissime, compellemus atque

obsecremus ut una Nobiscum, non modo mentibus animisque consentiatis, sed etiam operam vestram et laborem conferatis quo citius dies illucescat optatissimus, quo Graecorum, Slavorum, Rumenorum aliarumque orientalium nationum non paucos solum, sed plerosque filios hucusque disiunctos ad pristinam cum Romana Ecclesia consuetudinem restitutos salutabimus? Meditantibus autem Nobis quae tantae laetitiae maturandae, Deo iuvante, inceperimus simusque perfecturi, videmur cum illo Nos patrefamilias posse comparari quem Christus Dominus ad coenam invitatos rogantem inducit *ut venireni: quia iam parata sunt omnia* (Luc. XIV, 17). Quae verba in nostram rem derivantes, vehementer vos, Venerabiles Fratres, cum universos tum singulos cohortamur, ut, orientalium rerum studia omni ope provehentes, Nobiscum animi vires ad tantum perficiendum opus intendatis. Atque ita, omnibus demum optatissimae unitatis impedimentis amotis, Beata Virgine Deipara Immaculata sanctissimisque illis Orientis atque Occidentis Patribus Doctoribusque auspicibus, fratres filiosque tamdiu a nobis dissidentes reduces aliquando in domum paternam complectemur, ea caritate arctissime coniunctos, quae veritate plenaque christianae legis professione tamquam solidissimo fundamento innitatur.

Quibus ut Nostris inceptis felicissimus arrideat exitus eventusque, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, Venerabiles Fratres et gregi vestris curis concredito apostolicam benedictionem peramanter impertimus.

Datum Romae, apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Septembris, in festo Nativitatis B. M. V., anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

EPISTOLAE

I

AD R. P. IOANNEM M. CHABERT, SOCIETATIS LUGDUNENSIS MISSIONIBUS AFRICAE PROVEHENDIS GENERALEM MODERATOREM: DE LAUDIBUS MISSIONALIUM VIRORUM MELCHIORIS MARION DE BRÉSILLAC ET AUGUSTINI PLANQUE, SODALITATIS CONDITORUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Memoriam proxime apud vos celebratum iri clarissimorum virorum Melchioris Marion de Brésillac et Augustini Planque, quod alterius, vestri quidem legiferi patris, exuviae Lugdunum ex Africa translatae sint, alterius autem, qui operam tam impensam in societate ista augenda navavit, centesimus sit dudum expletus natalis dies, libenti plane animo Nos didicimus. Siquidem utrumque de religiosa civilique re optime admodum meruisse liquet. Postquam enim ardens ille Evangelii praeco, Marion de Brésillac, multa quidem atque egregia gesserat, donec praesertim, episcopatus honore deinde auctus, vicariatum rexit Coimbaturensem, consilio plane obsequens Apostolicae Sedis, hoc pacto Societatem vestram constituit ut in aliquam unam ex inexploratis tum Africae regionibus christianum nomen inferret. Atque mirum est quantam gratiarum ubertatem suo ipsius immaturo obitu is missionalium familiae recens conditae a remuneratore Deo conciliarit. Etenim cum, vicariatum Sierrae Leonis moderandum vix suscipiens, pestilentia una cum sociis occubuisset, Augustinus Planque, animose vestigia eius premens, nimium quantum contulit ad societatis vestrae incrementum. Hoc auctore, non modo, fecunditate quadam caelesti, missionales alumni et alumnae deinceps in immensum crevere, sed etiam alii Africae vicariatus eorum studio commissi sunt, quos inter vicariatus de Dahomey, regio ob incolarum immanitatem periculosissima, quam quidem ad christianam legem traducere, Pater legifer imprimis optaverat. Merito igitur Augustinus Planque apud vos alter Societatis conditor habetur, ideoque dignissimus quem una cum Melchiore Marion de Brésillac sollemniter vos Lugduni, in ipsa scilicet Societatis sede, commemoretis. Quapropter sumite animos ex hac recordatione quotquot estis instituti istius sodales; illud saepissime considerantes nihil esse sanctius in terris neve praestabilius quam Christi regnum, animarum salutem procurando, longe lateque amplificare. Nos vero id ominantes ut, auspice Virgine Matre, vastissimus sollertiae vestrae

campus laetis fructibus cotidie magis abundet et opportuna auxilia a Deo precati, in bonum auspicium itemque in paternae benevolentiae Nostrae signum, tibi, dilecte fili, iisque omnibus qui ad Societatem pertinent, apostolicam benedictionem amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die VIII mensis Martii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

II

AD EMUM P. D. ALEXIUM, TIT. S. CALLISTI S. R. E. PRESB. CARD. ASCALESI, ARCHIEPISCOPUM NEAPOLITANUM: DE CONVENTU CATECHISTICO IN CAMPANA REGIONE CELEBRANDO.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum tam multi feliciter hac aetate per catholicum orbem conventus agantur omne genus ut quae ad religionem pertinent, consociatis bonorum viribus, incrementa capiant, tum libentes Nos abs te didicimus congressum propediem celebratum iri in ista honoris tui sede amplissima, hoc quidem pacto ut Episcopi ex Campana Regione, una simul cum clero lectisque de populo viris, catechismi studium impensius provehere, collatis consiliis, deliberent. Sanctum profecto, immo necessarium est aeternarum rerum cognitionem in dies latius pervulgare. Ecquid enim magis ad animarum salutem atque ad cultiorem vitae usum conducere potest quam christiana sapientia, qua quidem omnia in Salvatore Deo instaurata sunt quaeque, veritatis et iustitiae principia tuendo, ad prosperitatem veri nominis fideles populos evehit? Ac recte vos id praecipue in variis coetibus illustrabitis, oportere scilicet non modo pueros sed etiam adultos catechismo imbui: incredibilis enim est, in praesens maxime, in ipsis omnis ordinis et aetatis fidelibus christianae doctrinae ignorantia. Itaque cum de re agatur momenti tam gravis, omnes admodum, tum clerici tum laici, ut hortatur Tridentina Synodus, catechismum vulgare debent, ne, in tanto omnium rerum studio atque investigatione, una religionis scientia, quae est omnium praestantissima, negligatur. Quod autem scribis, dilecte fili Noster, valde istic in exspectatione conventus commoveri omnium animos ac sollemnia sacra indici ut optati percipiantur fructus, laetamur equidem valdeque actuosam laudamus sollertiam eorum omnium qui rei apparandae dant

operam. Interea, id fore confisi ut clerus populusque, sacrorum Antistitum curis respondens, quae ab ipsis scita fuerint in usum diligenter deducant, in divinorum munerum auspicium itemque in paternae benevolentiae Nostrae signum, apostolicam benedictionem tibi, dilecte fili Noster, singulis Campaniae Episcopis iisque omnibus qui coetibus intererunt effuso animo impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die X mensis Aprilis anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

III

AD EM̃UM P. D. DIONYSIUM TIT. SS. NEREI ET ACHILLEI S. R. E. PRESB. CARDINALEM DOUGHERTY ARCHIEPISCOPUM PHILADELPHIENSEM, XXV EPISCOPATUS ANNUM EXPLETURUM.

PIUS PP. XI

Dilecte fili noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Equidem nihil magis optamus quam ut eos viros merita honestemus laude qui praeclara sane sollertia studioque in sacris obeundis muneribus enituerint: quos inter cum te ipsum esse existimemus, idcirco iucunde sane accepimus annum mox feliciter expletum iri quintum et vicesimum ex quo tu episcopali honore auctus es. Etenim in quattuor dioecesibus, quas deinceps regendas suscepisti, praecellenti quidem virtutum exemplo magis quam auctoritate tuo clero populoque praeire solitus es; cumque magna praestes animi fortitudine in difficultatibus evincendis, in refellendis erroribus, in iisque omnibus excitandis quae ad religionis incrementa pertineant, verissime dici potest optimi te semper pastoris partes obiisse. Sed quod praecipue laudi tuae ducitur, singularis illa tua est erga Christi Vicarium voluntas propensissima, qua non modo pontificiis normis parere, quod quidem sollemne est officium sacrorum Antistitum, sed etiam optata eiusdem tamquam iussa sacra habere consuevisti. Itaque fit ut summae tibi semper sit curae Pastorum Principi opem ferre, caritatem istius gentis actuosissimam fovendo ad christianum nomen propagandum, ad calamitates populorum leniendas, ad Apostolicam Sedem in necessitatibus opportune iuvandam. Neque in tam multiplici operum varietate studium omittis rite adulescentem clerum instituendi ut is, a pietate et a doctrina omni numero instructus, par sit temporibus praeclaroque suo munere dignus. Quod quidem studium

illud quoque in praesens testatur *Seminarium Parvum*, abs te recens conditum; laetoque sane animo comperimus magnificentissimum hoc aedificium a Delegato Nostro apostolico die ipso dedicatum iri quo tu faustum episcopatus tui eventum celebrabis. Nos vero, tam immenso terrarum marisque spatio disiuncti, spiritu quidem huiusmodi celebrationi aderimus, cum ipse, tuorum corona stipatus, precibus fervidisque votis te prosequentium, publice sollemnissimoque ritu sacris operaberis. Atque ad omnia haec vota Nostra etiam perlibenter addimus, id nominatim a Deo implorantes ut te, animi quidem corporisque viribus valentem, quam diutissime servet novasque tibi in dies meritorum accessiones largiatur. Interea, ad laetabilis rei splendorem fructumque augendum, tibi damus ut benedictionem nomine Nostro adstantibus impertias, plenam eisdem admissorum veniam proponens, usitatis Ecclesiae condicionibus lucrandam. Caelestium autem donorum praenuntia peculiarisque benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, et clero populoque vigilantiae tuae credito, amantissime in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XII mensis Maii anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

IV

AD EMUM P. D. ANDREAM TIT. S. LAURENTII IN DAMASO PRESB. CARD. FRÜHWIRTH S. R. E. CANCELLARIUM, OB NATALEM SEXAGESIMUM SACERDOTII EIUS.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Singulares quidem grates Nos tecum Deo agimus, quod benigne non modo tuae vitae cursum adeo produxit ut mox, in festo nempe Apostolorum Principum, natalem sacerdotii tui sexagesimum celebraturus sis, sed etiam virtutem tuam ita iuvit, ut, tam diuturno annorum spatio, multa sane atque praeclara gesseris ad Ecclesiae sanctae utilitatem. Etenim, cum adulescens inclytum Praedicatorum Ordinem amplexus esses, sacris deinde initiatus, tantopere pietatis, doctrinae disciplinaeque regularis studio in exemplum praefulsisti ut variis deinceps praecipuisque provinciae tuae muneribus magna cum laude fructuque perfunctus sis. Praeterea, peculiari quodam consilii dono praeditus negotiorumque dexteritate, cum ex omni civium ordine viris consiliarius fueris, tum rem catholicam in sociali campo pro-

vehendam difficultatesque omne genus in Dominicianae familiae bonum solvendas curavisti. Ac praeclara exstant sollertiae tuae monumenta: sacra aedes scilicet S. Nicolai, munifice abs te Frisaci instaurata, et duae religiosae domus, altera tuis sodalibus, altera vero Dominicianis sororibus exstructae. Sed tum clarius tua virtus eluxit cum Magister generalis in Lugdunensi capitulo renuntiatus es. Namque, ut nonnulla tantum attingamus, magnae tibi curae fuit praecipua Italiae coenobia invisere, sanctimoniam et studia in Ordine universo provehere, curare denique ut qui olim in Ordine insigni virtutum omnium laude floruerunt, eis Beatorum Sanctorumve honores decernerentur. Nec minus, suavissimis ad rem datis litteris, tuos inter praedicationem divini verbi promovere, eos ipsos ad virtutis apicem hortari et sodales e Gallia, tot aerumnis oppressos, quoquo pacto solari studuisti. Praeterire autem nolumus auctorem te quidem fuisse ut *Acta Capitulorum Generalium* itemque *Analecta Ordinis Praedicatorum* proferrentur in lucem, ac bibliotheca privata in usum editorum operum S. Thomae constitueretur. Haud igitur mirari licet si tam egregiis animi ornamentis tantaque alacritate praecellens, ipse deinde a Christi Vicario electus sis qui Nuntii Apostolici munus in Bavaria gereres ac tandem in amplissimum Purpuratorum Patrum collegium cooptareris. Ex his manifesto patet quantum tibi providentissimus Deus faverit; qui enim adulescens, ob valetudinis infirmitatem, vix potueras religiosam vitam ferre, nunc non modo provecta aetate flores, sed etiam cotidiano labori vacare non desinis; ut illud Psalmistae de te verissime dici queat: *plantatus*... a *pueritia in domo Domini*, flores *in atriis domus Dei nostri et adhuc in senecta uberi multiplicantur opera* tua *et bene patiens inventus es*. Macte animo igitur, dilecte fili Noster, ac fruare, tuis omnibus plaudentibus, eventus tam fausti laetitia. Nos autem qui te, uti nosti, habemus carissimum, communibus omnium votis id Nostrum imprimis addimus, ut diutius te Deus bene valentem sospitare velit et quasi in terris praecipere futurae gaudia remunerationis. Interea, quo augustior laetabilis rei celebratio fiat, itemque in fructum cedat animarum, libentes tibi damus ut sollemni die, re sacra peracta, adstantibus nomine Nostro benedicas, plenam admissorum veniam eisdem proponens, usitatis videlicet Ecclesiae condicionibus lucrandam. Atque caelestium praenuntia munerum peculiarisque benevolentiae Nostrae testis apostolica sit benedictio, quam tibi, dilecte fili Noster, effuso animo impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XXIV mensis Iunii, in Nativitate S. Ioannis Baptistae, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

V

AD RR. PP. DD. ERNESTUM M. PIOVELLA, ARCHIEPISCOPUM CALARITANUM, CLETUM CASSANI, ARCHIEPISCOPUM TURRITANUM, GEORGIUM DEL RIO ARCHIEPISCOPUM ARBORENSEM CETHROSQUE EPISCOPOS SARDINIAE: AD LITTERAS RESPONDET E COMMUNI CONVENTU DATAS.

PIUS PP. XI

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum in Seminario Maiore, quod clericis e tota insula ad sacras disciplinas instituendis exstrui apud Kularim iussimus canoniceque ereximus, ad episcopales coetus paulo ante habendos sedem invenissetis percommodam, litteras inde observantiae plenas ad Nos communiter dedistis, non modo ut – suadente ipso conspectu usuque aedium – de allato dioecesibus vestris beneficio gratias Nobis iterum iterumque ageretis, sed etiam de rebus in eo conventu actis Nos presse breviterque edoceretis. Placet quidem vobis rescribere, ut utrumque officium gratulando probemus: alterum, quia ex gratae vestrae testificatione voluntatis sumimus unde providentis Dei benignitatem denuo laudemus, qui dedit ut tale Sardiniae Ecclesiis beneficium conferremus; alterum, quia communi omnium Patri fieri non potest quin accidat periucundum quicquid sui in episcopatu fratres in gregis salutem reique catholicae incrementum suscipiunt ac perficiunt. Laetamur enim, saluberrima vos consilia, quaesitis ante per spiritualem aliquot dierum secessum divinae sapientiae luminibus, disceptando iniisse: scilicet quo pacto iuventutem ad pietatem vitaeque sanctimoniam conformetis, morumque integritatem in populo tueamini; quid vobis experiundum, ut illi, quae, quasi quaedam contagio, tam late diffunditur, muliebris cultus procacitati obsistatis; quibus praeterea artibus in actione catholica apud vos provehenda elaboretis. Quae vero de domorum paroecialium, quae sumptu Nostro exaedificatae sunt, incolumitate tuenda, quae de non promiscuo earum usu decrevistis, scitote ea Nobis perplacuisse. Iam nihil reliquum, nisi ut consilia, quae communi consensu cepistis, ad effectum sollerter naviterque deducatis: quod ut facilius eveniat, adiuvet apostolica benedictio, quam, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, vobis, venerabiles fratres, et clero ac populo cuiusque vestrum universo peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die IV mensis Augusti anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

VI

AD EMUM P. D. IOSEPHUM ERNESTUM TIT. S. M. IN ARACAELI S. R. E. PRESB. CARD. VAN ROEY, ARCHIEPISCOPUM MECHLINIENSIUM, DE CONVENTU CONSOCIATIONIS IUVENILIS PRO ACTIONE CATHOLICA, ANTUERPIAE HABENDO.

PIUS PP. XI

Dilecte fili Noster, salutem et apostolicam benedictionem. — Cum ex epistula a Nobis data ad Praesidem conventus, quem catholica Belgicae iuventus superiore anno Leodii habuit, iuvenes Belgae linguae flandrensis comperissent probeque intellexissent quid Nos de coniunctione animorum instauranda in rei catholicae incrementum optaremus, magna equidem cum iucunditate vidimus, perlibentes eos frequentissimosque in Consociationem ingredi properasse a te, dilecte fili Noster, haud ita pridem optimo consilio conditam, in qua sibi liceret, sepositis causis animum avocantibus ac discidia foventibus, Actioni catholicae dedere se totos. At multo hodie magis idcirco delectamur, quia, quae, brevi hoc temporis intervallo, iecisti semina, ea in iuvenes tam bene dispositos animatosque cecidere, ut uberes sane fructus, exspectatione citius, ediderint. Consociatio enim ista, *Jongverbond voor Katholieke Acktie* vulgo nuncupata, cuius propria ex Lege perspecta illa tua, dilecte fili Noster, sapientia ac pastoralis sollicitudo alte eminet, paucis tantummodo ab ortu suo mensibus elapsis, in eo est ut Antuerpiam – in urbem vetustate, portus pulchritudine et mercaturae copia mirabilem – conveniat, eamque de se spem commovet, fore ut primo isti conventui, ob frequentiam studiosamque coeuntium iuvenum voluntatem, laetissimus exitus arrideat. Qui quidem carissimorum Nobis iuvenum conventus, quam frugifer futurus sit ita animo prospicimus, ut, in tantis quibus angimur aerumnis, quod tale Nobis solacium comparare velit, Deo benignissimo grati admodum simus: ex Nostro autem gaudio quae quantaque vos omnes Belgarum Episcopos iam nunc delectatio afficiat, sitque deinceps cumulatura, facile coniicimus. Carissimorum Nobis iuvenum, inquimus: quibus summopere gratulamur, quod in Pastoribus suis ipsos ad sancta causae catholicae certamina appellantibus Iesu Christi Vicarium divinumque Ecclesiae Conditorem appellantem sic agnovere, ut generositate parêre nobilissima properarint. Quamquam nihil profecto erat, quod Nobis polliceri non possemus ab dilectis Flandriae catholicae filiis, qui quam acriter fidem avitamque religionem retineant, quam reverenti Nos et Apostolicam Sedem studio prosequantur, quam arcte constanterque cum Praesulibus suis cohaereant, habemus exploratissimum. Est igitur, quare multiplices maximaeque obveniant Ecclesiis vestris utilitates ex animosa ista iuvenum

cohorte, qui veteranis Actionis Catholicae militibus veluti succrescunt in praesens atque adiiciuntur: Actionis scilicet illius, quam inde ab inito Pontificatu, ut continenter in oculis tulimus, sic numquam commendare desivimus. Quo in genere utinam iuvenes Antuerpiam coituri habeant sibi persuasum, singulari prorsus Dei gratia se ad eiusmodi munus vocari ac deligi, quod a sacerdotali munere haud longius abest, cum Actio Catholica nihil demum sit aliud, nisi christifidelium apostolatus, qui, ducibus Episcopis, adiutricem Ecclesiae operam praestat et pastorale eius ministerium quodammodo complet. Quoniam vero, quotquot Actionem Catholicam participant ac provehunt, hoc, nisi orando, laborando, se ipsos devovendo, non faciunt, liquido patet, eos uno illo dumtaxat studio duci ac ferri – quo quidem studio nullum nobilius reperias – parandi Domino aditus in hominum animos et dominici regni cotidie latius proferendi, scilicet, ut uno verbo dicamus, instaurandi omnia in Christo. Verumtamen ii ipsi meminerint oportet, actionem suam non tam mancam ac debilem quam omnino sterilem fore, nisi, quemadmodum decet apostolicos civos, caritate in fratres ac proximos, nullo discrimine, inflammentur atque ardeant. Quae quidem caritatis flamma – cum eas, quae aliis cum aliis ex ingenii, officiorum, stirpis morumque varietate intercedant, asperitates mulcere ac temperare, difficultates auferre una possit – nonne item poterit sternere sensim ac gradatim viam quaestionibus vel gravissimis, ad aequitatis iustitiaeque leges, ad catholica principia, dirimendis, quae ad Civitatis societatisve humanae bonum pertineant? Interea non dubitamus, quin iuvenes Flandrenses, Consociationis, quam memoravimus, sodales, communem Nostram ac vestram, adeoque Ecclesiae Dei, spem exspectationemque expleant omnem; ac non explere non possunt, si, liberis vacuisque ab omni alia sollicitudine animis, apostolatum suscipiant ad quem a Domino vocantur, et nullo non tempore Apostolicae Sedi, Episcopis suis eorumve delegatis obedientiam pietatemque, filiis studiosissimis dignam, exhibeant. Bene igitur veniat prima ista iuventutis e Flandria congressio, quam cupimus optamusque ut satis multae – alia ex alia fructuosior – sequantur, quibus ipsemet, dilecte fili Noster, quam diutissime sospes, praesideas. Atque ut inceptum recte utiliterque procedat, adiuvet apostolica benedictio, quam, caelestium munerum auspicem paternaeque benevolentiae Nostrae testem, tibi, dilecte fili Noster, venerabilibus fratribus Belgarum Episcopis et iis universis, qui Antuerpiam ad coetus celebrandos convenient, peramanter impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die XV mensis Augusti, in festo Assumptionis B. Mariae Virginis, anno MDCCCCXXVIII, Pontificatus Nostri septimo.

PIUS PP. XI

ACTA BENEDICTI XV, P. M.

CONSTITUTIO APOSTOLICA *

GUATIMALENSIS

DISMEMBRATIONIS ET ERECTIONIS NOVAE DIOECESIS ALTENSIS ET VICARIATUS APOSTOLICI DE VERAPAZ ET PETÉN.

BENEDICTUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI
AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Suprema, quam gerimus, Dominici gregis cura onus Nobis imponit ovium regimen eo modo inter singulos dividendi pastores, id est Episcopos aliosque locorum Ordinarios, ut ecclesiastica orbis catholici distributio variis temporum rerumque necessitatibus apte respondeat. Quum itaque Guatimalensis archidioecesis et incolarum frequentia animarum numerum excedat, quem uni Antistiti committi potest, et territorii extensione latissime pateat, iamdiu ab hac Apostolica Sede expostulatum fuit, ut archidioecesis ipsa in partes divideretur et novae erigerentur dioeceses. Nos autem, omnibus sedulo attenteque perpensis, ac probe intelligentes ex aucto pastorum numero spirituali Dominici gregis bono satius commodiusque consultum iri, ad dismembrationem eiusdem archidioecesis, quae modo suo pastore destituta est, deveniendum esse duximus. Quare, praehabitis ad rem necessariis, suppleto, quatenus opus sit, quorum intersit vel sua interesse praesumant consensu, Apostolicae potestatis plenitudine, quae sequuntur statuimus:

In primis universum territorium ad hanc Guatimalensem archidioecesim pertinens in tres partes dividimus: in quarum prima, quae complectitur provincias civiles vulgo *Guatemala*, *Amatitlán*, *Escuintla*, *Chimaltenango*, *Sacatepéquez*, *Mazatenango*, *Suchitepequez*, *Santa Rosa*, *Jalapa*, *Jutiapa*, *Chiquimula*, *Zacapa et Izabal* ipsam archidioecesim Guatimalensem circum-

* Publicata die 3 Augusti currentis anni 1928.

scribimus et coarctamus, eidem servatis iuribus, privilegiis ac honoribus, quibus usque adhuc usa est.

In parte vero occidentali *Los Altos* nuncupata, quae complectitur provincias civiles vulgo *Quezaltenango*, *San Marcos*, *Huehuetenango*, *Totonicapam*, *Quiché*, *Sololá*, novam dioecesim *Altensem* nuncupandam, erigimus erectamque declaramus.

In parte denique septentrionali, quae constat ex provinciis civilibus *Alta Verapaz*, *Baja Verapaz* et *Petén*, vicariatum apostolicum, *de Verapaz et Petén* appellandum, pariter erigimus.

Novae dioecesis Altensis sedem et cathedram episcopalem constituimus in urbe vulgo *Quezaltenango* nuncupata atque ibi exstantem ecclesiam paroecialem principem, sub eadem invocatione eodemque titulo, ad cathedralis honorem et gradum evehimus, parochialitatis iure sarto tectoque eidem servato; atque ipsi ecclesiae, eiusque pro tempore Episcopis tribuimus honores, gratias, privilegia aliaque iura, quibus ceterae cathedrales ecclesiae earumque Antistites iure communi, vel legitima consuetudine, fruuntur et gaudent. Quod vero attinet ad huius cathedralis ecclesiae regimen et administrationem, ad institutionem Capituli, seu Consultorum collegii et Seminarii dioecesani, ad ipsius Episcopi potestatem, auctoritatem, attributiones, officia et iura, ad Vicarii capitularis, seu ad dioecesis sede vacante Administratoris electionem, ad clericorum ac fidelium iura et onera, aliaque id genus, servanda iubemus quae hac in re sacri canones statuunt et praescribunt. Ut autem huius dioecesis Praesul tum suae dignitatis decori, tum cleri sustentationi aliisque necessitatibus consulat, in dotem eiusdem cathedralis Ecclesiae constituimus omnes reditus, qui proveniunt ex iure cathedratico, ex suetis taxis circa Sacramentorum administrationem et ex voluntariis oblationibus fidelium. Spem praeterea fovemus, fideles, in quorum bonum nova dioecesis erecta est, proprio Episcopo, ipsa civili auctoritate praeeunte, necessaria subsidia suppeditaturos.

Insuper decernimus ut tum dioecesis Altensis, tum vicariatus apostolicus de Verapaz et Petén suffraganei sint metropolitanae Ecclesiae Guatimalensis, in omnibus ad tramitem iuris communis. Vicariatum vero, prout de iure ac de more, iurisdictioni subiicimus Sacrae Congregationis de Propaganda Fide.

Ad consulendum autem rectae administrationi novae dioecesis et vicariatus apostolici, mandamus ut omnia documenta et acta, novam dioecesim et vicariatum eorumque clericos ac fideles respicientia, ubi primum fieri poterit, a cancellaria Curiae Guatimalensis respective tradantur Curiae novae dioecesis Altensis et vicariatus apostolici de Verapaz et Petén, ut ibi religiose serventur. Iubemus denique ut, sicut a ceteris Americae Latinae

dioecesibus, ita etiam ab Altensi duo saltem delecti iuvenes in Collegium Pium Latinum Americanum de Urbe non intermissa vice mittantur, eiusdem dioecesis sumptibus alendi. Quo vero stabilius et horum clericorum sustentationi et ipsius Collegii Pii Latini Americani dotationi consulatur, curet novae dioecesis Episcopus ut tot conferantur bona quot requiruntur, ut ex eorum reditibus duo alumni, aut modo saltem unus, sustentari possint. Quousque vero haec nova Altensis dioecesis de proprio Pastore provideatur eiusdem regimen venerabili fratri Iosepho Candido Piñol y Batres, Episcopo titulari Phaselitensi, tamquam Administratori Apostolico, committimus cum facultatibus et iuribus huic muneri pertinentibus.

Praesentes autem Litteras et in eis contenta quaecumque, etiam si quilibet, quorum interest, vel sua interesse praesumant auditi non fuerint ac praemissis non consenserint, etiam si expressa, specifica et individua mentione digni sint, nullo unquam tempore de subreptionis, aut obreptionis, vel nullitatis vitio, seu intentionis Nostrae, vel quolibet alio licet substantiali et inexcogitato defectu notari, impugnari, vel in controversiam vocari posse; sed eas, tamquam ex certa scientia ac potestatis plenitudine factas et emanatas, perpetuo validas exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus ad quos spectat inviolabiliter observari debere, et si secus super his a quocumque, quavis auctoritate, scienter vel ignoranter, contigerit attentari, irritum prorsus et inane esse et fore volumus et decernimus.

Rebus itaque ut supra dispositis, ad eadem omnia exsecutioni mandanda deputamus venerabilem fratrem Ioannem Marenco, Archiepiscopum titularem Edessenum, in America Centrali Internuntium Apostolicum, eidem tribuentes necessarias et opportunas facultates, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, quemlibet virum in ecclesiastica dignitate constitutum, facto eidem onere ad Sacram Congregationem Consistorialem intra sex menses, a praesentibus Litteris datis computandos, authenticum exemplar exsecutionis peractae mittendi.

Mandamus denique ut harum Litterarum transumptis, etiam impressis, manu tamen alicuius notarii publici subscriptis ac sigillo alicuius in ecclesiastica dignitate, vel officio, constituti munitis, eadem prorsus tribuatur fides, quae hisce Nostris Litteris tribueretur, si exhibitae vel ostensae forent.

Non obstantibus, quatenus opus sit, regulis in synodalibus, provincialibus, generalibus, universalibusque Conciliis editis, specialibus, vel generalibus constitutionibus et ordinationibus Apostolicis, et quibusvis aliis Romanorum Pontificum praedecessorum Nostrorum dispositionibus, ceterisque contrariis quibuscumque. Nemini ergo has Litteras Nostras dismembra-

tionis, erectionis, decreti, mandati, derogationis et voluntatis infringere, vel eisdem contraire liceat. Si quis vero, temerario ausu, hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Petri et Pauli Apostolorum eius se noverit incursurum.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo vigesimo primo, die vigesima septima mensis Iulii, Pontificatus Nostri anno septimo.

✠ C. Card. DE LAI, Ep. Sabinen. et Mandelen., *S. C. Consistorialis Secretarius.*

O. Card. CAGIANO, *S. R. E. Cancellarius.*

Ludovicus Schüller, *Protonotarius Apostolicus.*
Leopoldus Capitani, *Subst. Reg. ex spec. deleg.*

(L. ✠ P.).

Reg. in Canc. Ap., vol. XXIV, n. 1.

NB. – In subscriptione Const. Apost. pag. 216, loco eius quod est « Carolus Card. Perosi, S. C. Cons. Pro-Secretarius » legatur « Guilelmus Card. Van Rossum, *S. C. de Propaganda Fide Praefectus* ».

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

PATAVINA ET CLODIENSIS

DISMEMBRATIONIS ET AGGREGATIONIS

DECRETUM

Quo melius animarum saluti consulatur, apprime expedit ut fideles ei tribuantur paroeciae, ad quam facilius accedere possunt. — Quum itaque familiae pagorum *Casetta*, *Motta*, *Moresolo*, *Zennare* (in parte inferiori) et *S. Dominici*, ad paroeciam *Civè* dioecesis Patavinae hactenus pertinentens, postulassent, ut viciniori paroeciae *Cabianca* dioecesis Clodiensis aggregarentur; Ssmus Dominus Noster Pius div. Prov. Pp. XI bonum iustumque censuit oblatis precibus benigne annuere. Quapropter, per hoc consistoriale decretum, perinde valiturum ac si Apostolicae sub plumbo Litterae expeditae essent, auditis consentientibusque Ordinariis et Capitulis cathedralibus dioecesium Patavinae et Clodiensis, ac suppleto etiam quorum interest vel qui sua interesse praesumant consensu, idem Ssmus Dominus Noster memoratos pagos a paroecia *Civè* et a dioecesi Patavina separat ac distrahit, eosdemque paroeciae *Cabianca* ac dioecesi Clodiensi unit et adiungit, mutatis hac de causa finibus dictarum paroeciarum ac dioecesium, prout rationabiliter Ordinarii in Domino iudicaverint. Ad haec omnia autem exsecutioni mandanda Ssmus Dominus Noster deputare dignatus est R. P. D. Dominicum Mezzadri, Episcopum Clodiensem, cum facultatibus necessariis et opportunis, etiam subdelegandi, ad effectum de quo agitur, alium virum in ecclesiastica dignitate constitutum, itemque pronuntiandi super quavis oppositione in exsecutionis actu quomodolibet oritura; iniuncta eidem obligatione intra sex menses, a subsignata die computandos, transmit-

tendi ad hanc Sacram Congregationem authenticum exemplar peractae exsecutionis. Contrariis quibusvis non obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 23 Martii 1928.

C. CARD. PEROSI, *Pro-Secretarius.*

L. ✠ S.

† Fr. Raphaël C., Archiep. Thessalonicen., *Adsessor.*

II

PROVISIO ECCLESIARUM

Ssmus Dñus Noster Pius divina Providentia Pp. XI successivis decretis Sacrae Congregationis Consistorialis singulas quae sequuntur Ecclesias de novo Pastore dignatus est providere, nimirum:

30 Iunii 1928. — Metropolitanae Ecclesiae de Guatimala praefecit R. D. Aloisium Duron, e Congregatione Missionis.

— Cathedrali Ecclesiae Altensi, novae erectionis, R. D. Georgium Garcia, parochum ecclesiae cathedralis de Guatimala.

20 Iulii. — Titulari episcopali Ecclesiae Mariamitanae, R. D. Franciscum Lisowski, Antistitem Urbanum, Rectorem Seminarii Leopolien. Latinorum, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Boleslai Twardowski, Archiepiscopi Leopolien. Latinorum.

— Titulari episcopali Ecclesiae Zenopolitanae, R. D. Stephanum Walczykiewicz, Canonicum ad honorem Capituli cathedralis Plocensis, quem deputavit Auxiliarem R. P. D. Adulphi Szelążek, Episcopi Luceoriensis.

3 Augusti. — Metropolitanae Ecclesiae Liverpolitanae, R. D. Richardum Downey, vice-rectorem ac professorem theologiae dogmaticae in Seminario Liverpolitano.

10 Augusti. — Titulari archiepiscopali Ecclesiae Phasitanae, R. D. Gulielmum Marcum Duke, parochum ecclesiae cathedralis Sancti Ioannis Canadiensis, quem deputavit Coadiutorem cum iure futurae successionis R. P. D. Timothei Casey, Archiepiscopi Vancouveriensis.

— Titulari episcopali Ecclesiae Leptitanae, R. D. Ioannem Delay, Vicarium generalem Lugdunensis archidioeceseos, quem constituit Auxiliarem Emi P. D. Ludovici S. R. E. Card. Maurin, Archiepiscopi Lugdunensis, cum onere residentiae in oppido *St-Etienne.*

17 Augusti. — Cathedrali Ecclesiae Chicoutimiensi, R. D. Carolum Lamarche, parochum ad S. Stanislai in civitate Marianopolitana.

SACRA CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

I

NOMINATIONES

Brevibus Apostolicis nominati sunt:

16 Maii 1928. — R. P. Florentius Tessiatore, ex Ordine Fratrum Minorum, *Vicarius Apostolicus de Sianfu in Sinis.*

— R. P. Ioannes Rosa, presbyter e Societate Iesu, *Vicarius Apostolicus de Hiroshima.*

14 Iunii. — R. P. Raphaël (in saeculo: Angelus) Palazzi, ex Ordine Fratrum Minorum, *Coadiutor cum iure futurae successionis Vicarii Apostolici de Changsha.*

16 Iunii. — R. P. Odilo Fages, ex Congregatione Oblatorum S. Francisci Salesii, *Coadiutor cum iure futurae successionis Vicarii Apostolici Fluminis Orange in Africa Meridionali.*

20 Iunii. — R. P. Georgius Weig, e Societate Verbi Divini, *Vicarius Apostolicus de Tsing Tao.*

II

DESIGNATIONES

Ad normam can. 1594 § 2 Codicis iuris canonici, Vicarius Apostolicus Guineae gallicae, designavit pro appellationibus a suo tribunali Vicarium Apostolicum Senegambiae: quam designationem Ssmus Dñus Noster referente Secretario huius Sacrae Congregationis, in audientia diei 3 Maii 1928 approbare dignatus est. Item Vicarius Apostolicus de Kirin, designavit Vicarium Apostolicum de Mukden; et vicissim Vicarius Apostolicus de Mukden designavit Vicarium Apostolicum de Kirin: approbante Ssmo in audientia diei 14 Maii 1928. Praefectus autem Apostolicus de Kagoshima ad eundem effectum designavit tribunal Curiae de Fukuoka: approbante Ssmo in audientia diei 12 Iunii 1928.

R. P. D. Richardus Fitzgerald, Episcopus Gibraltariensis designavit pro appellationibus Ordinarium Melitensem; quam designationem Ssmus Dñus Noster ratam habuit in audientia diei 5 Iulii 1928.

III

APPROBATIONES

Decretis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Ssmus Dominus Noster, die 12 Februarii 1928 definitive approbare dignatus est Constitutiones Sororum vulgo « de Nôtre-Dame des Apôtres »; die 15 Februarii 1928, Constitutiones Societatis Lugdunensis Missionum ad Afros.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

SSMAE TRINITATIS, CAVAE, O. S. B. NULLIUS DIOEC.

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVIS DEI SIMEONI, FALCONI, MARINO, BENINCASAE, PETRO II, BALSAMO, LEONARDO ET LEONI II, ABBATIBUS CAVENSIBUS, BEATIS NUNCUPATIS.

Abbatia Ssmae Trinitatis, Cavae, una cum suo coenobio Congregationis Benedictinae Cassinensis, specialibus privilegiis et exemptionibus per Litteras et diplomata summorum Pontificum et Principum ornata et ditata, insimul veneranda et gloriosa exstitit et permanet ob singulares virtutes et praeclara merita primorum patrum nempe Beatorum Alferii, fundatoris, Leonis, Petri atque Constabilis, Abbatum, eorumque successorum, qui a celebri monasterio Cluniacensi tanquam a puro et ubere fonte monasticam disciplinam hauserunt, servarunt largiterque effuderunt in plurima Ordinis Benedictini coenobia, una cum ordinato regimine animarum et rei publicae in respectivis oppidis et paroeciis Italiae inferioris. Eandem abbatiam idemque coenobium Cavense e fecunda subole nobilitarunt Romani Pontifices Beati Victor III et Urbanus II, aliique viri muneribus, dignitatibus et virtutibus conspicui, quos probati ac fide digni scriptores atque historica documenta et monumenta intra et extra abbatiam asservata mirifice illustrant. – Cavenses autem O. S. B. Monachi, paulinae sententiae observantes: « Mementote praepositorum vestrorum, qui vobis loquuti sunt verbum Dei, quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem », a Leone Papa XIII fe. rec. anno 1893, servato iure tunc vigente, confirma-

tionem obtinuerunt cultus immemorialis pro casu excepto, quatuor praedictorum priorum Abbatum: deinceps alios quoque Patres ac duces scilicet Dei Famulos Abbates Simeonem, Falconem, Marinum, Benincasam, Petrum II, Balsamum, Leonardum atque Leonem II, grata memoria et veneratione prosequuti, animosiore per eandem viam incessu similem Causam promovendam curarunt.

Processus Ordinarius Informativus, in abbatia Nullius, Sanctissimae Trinitatis, Cavae, Ordinis S. Benedicti de confirmando cultu immemoriali exhibito praefatis Dei Famulis, peractus, una cum sententia affirmativa Abbatis Ordinarii D. Angeli Ettinger ad Sacram Rituum Congregationem anno 1911 transmissus fuit. Positione, iuxta morem, concinnata et distributa, a cl. mem. Casimiro Cardinali Gennari Relatore seu Ponente, in Ordinariis ipsius sacrae Congregationis comitiis, die trigesima Aprilis sequentis anni ad Vaticanum coactis, propositum fuit dubium: « An sententia praedicti Abbatis Ordinarii in casu et ad effectum de quo agitur sit confirmanda? » Et sacra eadem Congregatio pro utilitate Causae opportunius respondendum censuit: « Dilata, et adiuventur probationes ». Nunc vero ista Causa novis instructa documentis et testimoniis, necnon decreto tum dispensationis a novo iudiciali ordine, in causis per viam cultus seu casus excepti, servando iuxta Cod. iur. can. tit. XXV et decreta S. R. C. ann. 1912 et 1913, tum facultatis in hac causa procedendi secundum ius antiquum, quo Inquisitio Informativa, cum respectiva Ordinarii sententia fuerat peracta et exhibita, ipsa Causa recentioribus etiam probationibus communita, atque per Summarium additionale nova luce illustrata et completa, eiusdem Sacrae Rituum Congregationis iudicio denuo subiecta est. Actores itaque Causae his novis inquisitionibus suffulti, quaestionem de casu excepto seu de cultu immemoriali iuxta decreta sa. me. Urbani Papae VIII strenue tuentur. Percurrentes enim aevum Urbanianum ad hoc usque tempus, asserti cultus seu casus excepti argumenta proferunt tum ex Calendariis civilibus et liturgicis, tum ex Propriis Officiorum et Missarum monasterii Cavensis, tum ex codicibus, martyrologiis, menologiis, chronicis, tum ex vita servorum Dei ab Abbate Ordinario A. Ridolfi saeculo decimo sexto conscripta aliisque documentis Cavensis archivi, et testimoniis fide dignis. Inter cetera ibi recensentur: elatio, translatio et veneratio reliquiarum cum frequentia et fiducia fidelium opem implorantium, imagines pictae vel sculptae aureolis aut radiis redimitae, respectivus titulus Beati, altaria erecta, gesta descripta vel narrata, festivitas externa et liturgica in honorem praedictorum octo Servorum Dei. Quapropter instante Reverendissimo P. Benedicto Lopez Abbate Congregationis Cassinensis P. O. et Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis

III

APPROBATIONES

Decretis Sacrae Congregationis de Propaganda Fide Ssmus Dominus Noster, die 12 Februarii 1928 definitive approbare dignatus est Constitutiones Sororum vulgo « de Nôtre-Dame des Apôtres »; die 15 Februarii 1928, Constitutiones Societatis Lugdunensis Missionum ad Afros.

SACRA CONGREGATIO RITUUM

SSMAE TRINITATIS, CAVAE, O. S. B. NULLIUS DIOEC.

CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI SERVIS DEI SIMEONI, FALCONI, MARINO, BENINCASAE, PETRO II, BALSAMO, LEONARDO ET LEONI II, ABBATIBUS CAVENSIBUS, BEATIS NUNCUPATIS.

Abbatia Ssmae Trinitatis, Cavae, una cum suo coenobio Congregationis Benedictinae Cassinensis, specialibus privilegiis et exemptionibus per Litteras et diplomata summorum Pontificum et Principum ornata et ditata, insimul veneranda et gloriosa exstitit et permanet ob singulares virtutes et praeclara merita primorum patrum nempe Beatorum Alferii, fundatoris, Leonis, Petri atque Constabilis, Abbatum, eorumque successorum, qui a celebri monasterio Cluniacensi tanquam a puro et ubere fonte monasticam disciplinam hauserunt, servarunt largiterque effuderunt in plurima Ordinis Benedictini coenobia, una cum ordinato regimine animarum et rei publicae in respectivis oppidis et paroeciis Italiae inferioris. Eandem abbatiam idemque coenobium Cavense e fecunda subole nobilitarunt Romani Pontifices Beati Victor III et Urbanus II, aliique viri muneribus, dignitatibus et virtutibus conspicui, quos probati ac fide digni scriptores atque historica documenta et monumenta intra et extra abbatiam asservata mirifice illustrant. – Cavenses autem O. S. B. Monachi, paulinae sententiae observantes: « Mementote praepositorum vestrorum, qui vobis loquuti sunt verbum Dei, quorum intuentes exitum conversationis, imitamini fidem », a Leone Papa XIII fe. rec. anno 1893, servato iure tunc vigente, confirma-

tionem obtinuerunt cultus immemorialis pro casu excepto, quatuor praedictorum priorum Abbatum: deinceps alios quoque Patres ac duces scilicet Dei Famulos Abbates Simeonem, Falconem, Marinum, Benincasam, Petrum II, Balsamum, Leonardum atque Leonem II, grata memoria et veneratione prosequuti, animosiore per eandem viam incessu similem Causam promovendam curarunt.

Processus Ordinarius Informativus, in abbatia Nullius, Sanctissimae Trinitatis, Cavae, Ordinis S. Benedicti de confirmando cultu immemoriali exhibito praefatis Dei Famulis, peractus, una cum sententia affirmativa Abbatis Ordinarii D. Angeli Ettinger ad Sacram Rituum Congregationem anno 1911 transmissus fuit. Positione, iuxta morem, concinnata et distributa, a cl. mem. Casimiro Cardinali Gennari Relatore seu Ponente, in Ordinariis ipsius sacrae Congregationis comitiis, die trigesima Aprilis sequentis anni ad Vaticanum coactis, propositum fuit dubium: « An sententia praedicti Abbatis Ordinarii in casu et ad effectum de quo agitur sit confirmanda? » Et sacra eadem Congregatio pro utilitate Causae opportunius respondendum censuit: « Dilata, et adiuventur probationes ». Nunc vero ista Causa novis instructa documentis et testimoniis, necnon decreto tum dispensationis a novo iudiciali ordine, in causis per viam cultus seu casus excepti, servando iuxta Cod. iur. can. tit. XXV et decreta S. R. C. ann. 1912 et 1913, tum facultatis in hac causa procedendi secundum ius antiquum, quo Inquisitio Informativa, cum respectiva Ordinarii sententia fuerat peracta et exhibita, ipsa Causa recentioribus etiam probationibus communita, atque per Summarium additionale nova luce illustrata et completa, eiusdem Sacrae Rituum Congregationis iudicio denuo subiecta est. Actores itaque Causae his novis inquisitionibus suffulti, quaestionem de casu excepto seu de cultu immemoriali iuxta decreta sa. me. Urbani Papae VIII strenue tuentur. Percurrentes enim aevum Urbanianum ad hoc usque tempus, asserti cultus seu casus excepti argumenta proferunt tum ex Calendariis civilibus et liturgicis, tum ex Propriis Officiorum et Missarum monasterii Cavensis, tum ex codicibus, martyrologiis, menologiis, chronicis, tum ex vita servorum Dei ab Abbate Ordinario A. Ridolfi saeculo decimo sexto conscripta aliisque documentis Cavensis archivi, et testimoniis fide dignis. Inter cetera ibi recensentur: elatio, translatio et veneratio reliquiarum cum frequentia et fiducia fidelium opem implorantium, imagines pictae vel sculptae aureolis aut radiis redimitae, respectivus titulus Beati, altaria erecta, gesta descripta vel narrata, festivitas externa et liturgica in honorem praedictorum octo Servorum Dei. Quapropter instante Reverendissimo P. Benedicto Lopez Abbate Congregationis Cassinensis P. O. et Causae postulatore, attentisque litteris postulatoriis

R. P. D. Placidi Nicolini, Abbatis Ordinarii Sanctissimae Trinitatis, Cavae, et RR. archipresbyterorum, parochorum ceterique cleri ac populi eiusdem abbatiae, Emus ac Rmus Dñus Alexander Cardinalis Verde, huius Causae Relator seu Ponens, in Ordinario Sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanas aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: « An sententia Illmi ac Rmi D. Abbatis Ordinarii Nullius Ssmae Trinitatis, Cavae, super cultu ab immemorabili tempore praestito praefatis Servis Dei, seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani Papae VIII sit confirmanda, in casu et ad effectum de quo agitur? » Et Emi ac Rmi Patres sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Cardinalis Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Carolo Salotti, Fidei Promotore generali, omnibus accurate perpensis rescribendum censuerunt: « Affirmative seu confirmandam esse sententiam ». Die 15 Maii 1928. Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Pio Papae XI per eumdem Fidei Promotorem generalem relatis, Sanctitas Sua rescriptum Sacrae Rituum Congregationis ratum habuit et probavit. Die 16 eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Angelus Mariani, *Secretarius.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Sabato, 10 Giugno, Sua Santità ha ricevuto in solenne udienza Sua Ecc.za il Sig. VLADIMIRO RADIMSKY, Inviato Straordinario e Ministro Plenipotenziario della Czecoslovacchia per la presentazione delle Lettere Credenziali.

SACRA CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì, 7 Agosto 1928, presso l'Emo e Rmo Signor Cardinale Granito Pignatelli di Belmonte, Ponente della Causa di Canonizzazione della Beata Giovanna de Lestonnac, Fondatrice dell'Ordine delle Figlie della Beata Vergine Maria, si è tenuta la Congregazione *Antipreparatoria*, nella quale dai Rmi Prelati Officiali e dai Consultori teologi della medesima si è discusso il dubbio su due miracoli che si asseriscono da Dio operati per intercessione della stessa Beata, i quali vengono proposti per la sua Canonizzazione.

TRIBUNALE DELLA S. R. ROTA

AVVISO

Si fa noto che le domande di ammissione allo *Studio* della Rota, per il prossimo anno giuridico, si ricevono negli Uffici del Tribunale dal 20 Settembre al 20 Novembre.

13 Agosto 1928.

M. Massimi, *Decano.*

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietto di S. E. Rma Monsig. Maggiordomo, il Santo Padre Pio XI, felicemente regnante, si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

16 Marzo 1928. Monsig. Giacomo F. Horsburgh, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Guglielmo A. Cummings, della medesima archid.
» » » Monsig. Pietro F. Shubridge, della medesima archidiocesi.

16 Marzo 1928. Monsig. Giovanni G. Mielcaret, della medesima archidiocesi.
» » » Monsig. Guglielmo F. Cahill, della medesima archidiocesi.
30 Giugno » Monsig. Benedetto Neri, della diocesi di Montepulciano.
21 Luglio » Monsig. Gaetano Renzetti, della diocesi di Anagni.
30 » » Monsig. Venanzio Novo et Faleo, della diocesi di Matanzas.
2 Agosto » Monsig. Alceste Grandori, della diocesi di Viterbo e Tuscania.
4 » » Monsig. Giovanni da Matta Paiva, della diocesi di Natal.
11 » » Monsig. Paolo Giobellina, dell'archidiocesi di Vercelli.
13 » » Monsig. Goffredo Schaider, della diocesi di Magonza.
22 » » Monsig. Angelo Bertolotto, della diocesi di Savona.

Cameriere Segreto di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

31 Luglio 1928. Marchese Giulio Reggio, dell'archidiocesi di Genova.

Camerieri d'Onore in abito paonazzo di S. S.:

29 Marzo 1928. Monsig. Tommaso F. Quinn, dell'archidiocesi di Chicago.
» » » Monsig. Antonio Halgas, della medesima archidiocesi.
30 Luglio » Monsig. Liberato Tarquini, della diocesi di Montefiascone.

Cameriere d'Onore di Spada e Cappa Soprannumerario di S. S.:

4 Luglio 1928. Il Sig. Tony Bouilhet, dell'archidiocesi di Parigi.

NECROLOGIO

4 Maggio 1928. Monsig. Serafino Cimino, Arcivescovo tit. di Cirro, Nunzio Apostolico al Perù.
14 Giugno » Monsig. Lorenzo Gaughran, Vescovo di Meath.
29 Luglio » Monsig. Costantino Aiuti, Arcivescovo tit. di Fasi, Delegato Apostolico in Indocina.
25 » » Monsig. Alessandro Poirier, Vescovo di Tarbes e Lourdes.
19 Agosto » Monsig. Giacomo Sinibaldi, Vescovo tit. di Tiberiade, Segretario della Sacra Congregazione dei Seminari e delle Università degli Studi.
1 Settembre » Monsig. Patrizio Giuseppe Keane, Vescovo di Sacramento.
» » » Monsig. Giuseppe Gregorio Marcelic, Vescovo di Ragusa.

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis "**Acta Apostolicae Sedis**„ (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

ENCHIRIDION BIBLICUM

Documenta ecclesiastica Sacram Scripturam spectantia.

Auctoritate Pontificiae Commissionis de re Biblica edita.

Romae L. **10** — In Italia L. **11** — Apud Exteros L. **13,50**

Linteo anglico contectum cum titulo aureo:

Romae L. **15,40** In Italia L. **16,40** Apud Exteros L. **18,90**

NB. - *Seminariis et Religiosis Communitatibus, pro certo numero exemplarium, inminutio pretii conceditur.*

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
CORAM LEGA **habitae S. Romanae Rotae Decisiones sive Sententiae** quas nempe Emus Cardinalis Michaël Lega annis 1909-1914 eiusdem Sacri auditorii Decanus exaravit. - Iterum editae adnotationibus auctae Codici Iuris Canonici hodiernaeque iurisprudentiae consentaneis. - Cum praefatione de veterum decisionum natura et origine earumque collectionibus. Vol. in-8°, pp. 608	60 —	63 —	70 —
LE DIOCESI D'ITALIA **dalle origini al principio del sec. VII (an. 604).** Studio critico di Mons. Francesco Lanzoni. 1927 (Studi e Testi, n. 35). Due volumi in-8°, pp. XVI-606 e 607-1122 .	125 —	125 —	140 —
Schiapparelli. **Il Codice 490 della Biblioteca Capitolare di Lucca e la Scuola scrittoria lucchese** (sec. VIII-IX) 1924 (Studi e Testi, n. 36), pp. VIII-120, con 8 tavole in fototipia	25 —	27 —	29 —
Card. Francesco Ehrle. **Miscellanea.** Volumi 5 in-8°, di pp. 2226 complessivamente, con 58 zincotipie e 8 tavole fototipiche doppie (*Album* compreso) (Studi e Testi, n. 37 a 42)	350 —	358 —	370 —
Mons. Francesco Lanzoni. **Genesi, svolgimento e tramonto delle leggende storiche.** Studio critico (Studi e Testi, n. 43). Un vol. in-8°, di pp. VIII-304	35 —	37,60	42 —
Franchi de' Cavalieri P. **Codices Graeci Chisiani et Borgiani,** 1927; pp. XVIII-165	65 —	67 —	70 —

PUBBLICAZIONI DELLA SPECOLA VATICANA.

II SERIE ASTRONOMICA.

I.	**J. G. Hagen, S. J.** *La Rotation de la Terre, ses Preuves mécaniques anciennes et nouvelles.* Rome 1911, pp. VIII-189 (fa parte del vol. I)	25 —	27 —	32 —
	App. 1. **J. Stein, S. J.** *La Rotation de la Terre, les Preuves de M. Kamerlingh Onnes.* Rome, 1910, pp. 72 (fa parte del vol. I)	15 —	17 —	19 —
	App. 2. **J. G. Hagen, S. J.** *La Rotation de la terre, continuation des Expériences.* Rome 1912, pp. 53 (completa il vol. I)	15 —	17 —	19 —
II.	**J. Stein S. J.** *Calixte III et la Comète de Halley.* Rome 1909, pp 41 (fa parte del vol. II)	10 —	11,50	13 —
III.	**J. G. Hagen, S. J.** *Colori stellari osservati a Roma negli anni 1844-1846 da Benedetto Sestini S. J., esposti in nuovo ordine e riosservati.* Roma, 1911, pp. XLVI-119 (fa parte del vol. III)	20 —	22 —	27 —
IV.	**Mquis de Mauroy.** *Catalogue de la collection de Météorites de l'Observatoire du Vatican.* Rome, 1913, pp. IV-53 (completa il vol. II) .	15 —	17 —	19 —
VII.	**F. Krüger.** *Neuer Katalog farbiger Sterne zwischen dem Nerdpol und 23 Grad südlicher Deklination.* Wien, 1914, pp. XX-130 (fa parte del vol. III)	25 —	27 —	29 —
VIII.	**H. Osthoff.** *Die Farben der Fixsterne, auf Grund eigener Beobachtungen.* Wien 1916, pp. XLIV-52 (fa parte del vol. III)	25 —	27 —	29 —
X.	**J. G. Hagen, S. J.** *A Preparatory Catalogue for a « Durchmusterung » of Nebulae. The Zone Catalogue* (fa parte A del vol. VI) . . .	110 —	114 —	120 —
XI.	**J. G. Hagen, S. J.** *Aggiunte al Catalogo dell'Atlas stellarum variabilium.* Roma, 1916, pp. 272 (fa parte del vol. V)	8 —	10 —	16 —
XII.	**J. G. Hagen, S. J.** *Aggiunte alle carte dell'Atlas stellarum variabilium* (completa il vol. V)	70 —	73 —	80 —

Veneunt Romae apud Administrationem Commentarii Officialis **"Acta Apostolicae Sedis"** (*Libreria Vaticana - Vaticano - Roma*).

CODICIS IURIS CANONICI FONTES, cura Emi Petri Card. Gasparri editi.

— Volumen I. **Concilia generalia - Romani Pontifices,** usque ad annum 1745 (n. 1-364). In-8°, pp. xvi-954, charta manufacta (gr. 1600) (impressio altera).
Romae L. **65** — In Italia, vecturae pretio soluto L. **68,50** Apud Exteros L. **77** —

— Volumen II. **Romani Pontifices,** ab anno 1746 ad annum 1885 (n. 365-544). In-8°, pp. xii-1012, charta manufacta (impressio altera).
Romae L. **70** — In Italia, vecturae pretio soluto L. **78** — Apud Exteros L. **80** —

— Volumen III. **Romani Pontifices,** ab anno 1867 ad annum 1917 (n. 545-713). In-8°, pp. xii-870, charta manufacta (gr. 1350) (*sub prelo*).

— Volumen IV. **Curia Romana,** S. C. S. Off. - S. C. Ep. et Reg. (n. 714-2055). In-8°, pp. xxxii-1117, charta manufacta (gr. 1790).
Romae L. **85** — In Italia, vecturae pretio soluto L. **88,50** Apud Exteros L. **97** —

Ligorio (S. Alphonsi Mariae de). - **THEOLOGIA MORALIS.** *Editio nova* cum antiquis editionibus diligenter collata, in singulis auctorum allegationibus recognita notisque criticis et commentariis illustrata, cura et studio P. Leonardi Gaudé e Congregationis Ssmi Redemptoris. - Quattro volumi in-4° (gr. 9150).
Romae L. **100** — In Italia, vecturae pretio soluto L. **110** — Apud Exteros L. **140** —

RITUS SERVANDUS in Coronatione Imaginis B. Mariae Virginis. In-4°, pp. 8 in rosso-nero.
Romae L. **2** — In Italia, vecturae pretio soluto L. **2,50** Apud Exteros L. **3,25**

	Roma L.	Italia L.	Estero L.
PER LA NOSTRA FEDE Breve esposizione della Dottrina Cristiana contro gli errori più comuni, cm. 17×11, pp. 80 e copertina	1,25	1,40	1,75
Raccolta di Concordati su materie ecclesiastiche tra la Santa Sede e le Autorità Civili (1098-1914), in-8°, pp. xx-1140, su carta a mano (gr. 3210)	100 —	105 —	120 —
Cerchiari Emmanuele. - **Capellani Papae et Apostolicae Sedis Auditores Causarum Sacri Palatii Apostolici seu Sacra Romana Rota** ab origine ad diem usque 20 Septembris 1870. Relatio historica-iuridica, Ssmo D. N. Benedicto Pp. XV dicata. 4 voll. in-8° (gr. 2600). Vol. I, pp. viii-227; vol. II, pp. 335; vol. III, pp. xxxiv-697; vol. IV, pp. 138	100 —	104 —	120 —
Schuster (I., O. S. B.). **L'Imperiale Abbazia di Farfa.** Contributo alla Storia del Ducato Romano nel Medio Evo. Un grosso volume in-4°, di pp. viii-447, con illustrazioni, tre piante e 16 tavole in fototipia (gr. 2365)	80 —	85 —	95 —
La nostra Fede, di Mons. Massimo Massimi. Due voll. in-12°, terza ediz.	10 —	11,50	13 —
Vol. I. **Le basi del Domma Cattolico,** pp. 116.			
Vol. II. **La sintesi del Domma Cattolico,** pp. 174.			
Ritus et Formula brevior Consecrationis altarium portatilium ex Apostolico Indulto. In-8° 20×28, pp. 8, caratteri rosso-neri con riquadratura	3 —	3,50	4 —
De vita christiana, libri VII quos ex genuinis operibus S. P. Augustini collegit Fr. Antoninus Tonna-Barthet, O. E. S. A. - Editio altera emendata et aucta. - Romae, Typis Polyglottis Vaticanis, 1927.			
Foliis solutis (*brochure*)	10 —	11 —	12 —
Linteo contectum	13 —	14 —	15 —
Rouët de Journel (S. J.), **NONCIATURES DE RUSSIE** d'après les documents authentiques. **Nonciature d'Arezzo (1802-1806).** In-8° gr.			
Ie partie: 1802-1804, pp. clxviii-750 (1922)	50 —	53 —	57,50
IIe partie: 1804-1806, pp. lvi-508 (1927)	85 —	87 —	90 —